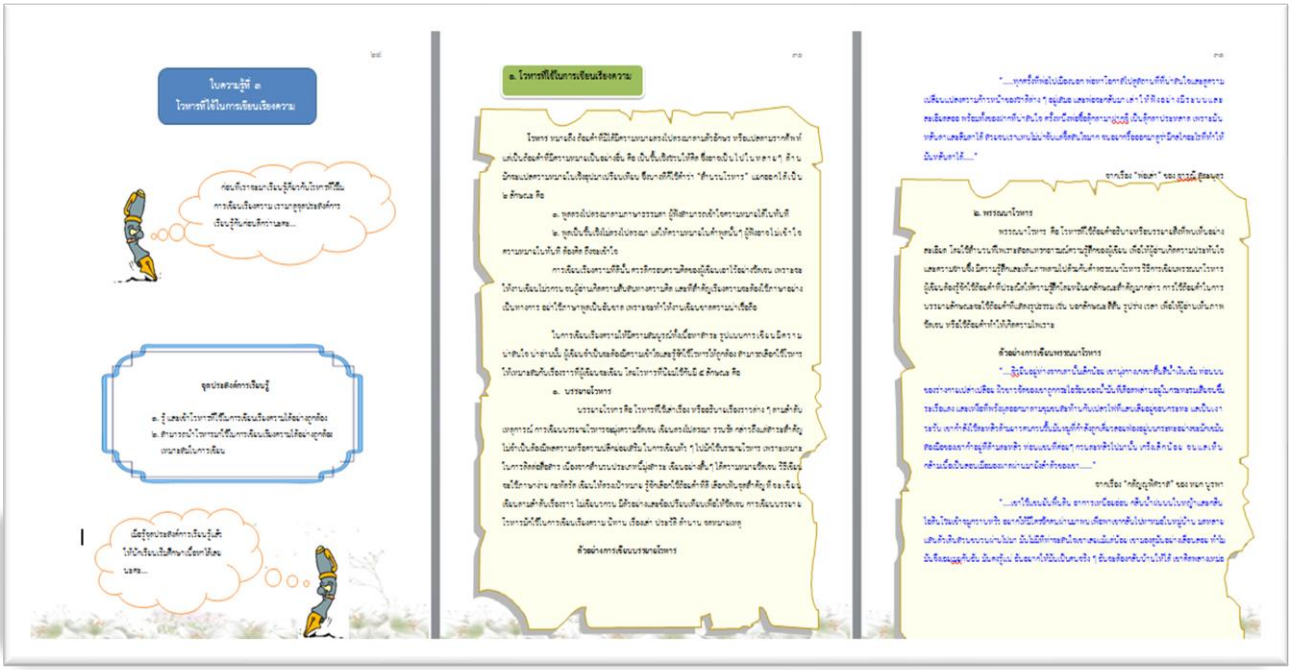

๒๙

ใบความรู้ที่ ๑
โวหารที่ใช้ในการเขียนเรียงความ

ก่อนที่เราจะมาเรียนรู้ถึงโวหารที่ใช้ในการเขียนเรียงความ เรามาดูจุดประสงค์การเรียนรู้กันก่อนดีกว่านะคะ...

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. รู้ และเข้าใจโวหารที่ใช้ในการเขียนเรียงความได้อย่างถูกต้อง
๒. สามารถนำโวหารมาใช้ในการเขียนเรียงความได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมในการเขียน

เมื่อรู้จุดประสงค์การเรียนรู้แล้ว ให้นักเรียนเริ่มศึกษาเนื้อหาได้เลยนะคะ...

๓๐

๑. โวหารที่ใช้ในการเขียนเรียงความ

โวหาร หมายถึง ข้อแต่งที่มีวิธีใช้ความหมายและประมวลคำอักษร หรือแปลความภาษาศัพท์ และเป็นข้อแต่งที่มีความหมายเป็นอย่างดี คือ เป็นขึ้นเพื่อระบายให้ทิศ ซึ่งอาจเป็นไปในทางต่าง ๆ สำนักพระเปรียวความหมายไปเพื่อมุมมองเปรียบเทียบ ซึ่งมาตรที่ใช้คำว่า "สำนวนโวหาร" และออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. ทุกครั้งประมวลคนมากมายวรรณา ผู้ที่สามารถเข้าใจความหมายได้ในทันที

๒. ทุกคนไม่ขึ้นใช้ไม่ตรงไปตรงมา แต่ให้ความหมายไม่ต่างจากนี้ ผู้ที่สามารถไม่เข้าใจความหมายไม่ทันที ต้องคิด ถึงจะเข้าใจ

การเขียนเรียงความที่ดีนั้น ควรคิดระดมความคิดของผู้เขียนเอาไว้อย่างถี่ถ้วน เพราะจะให้ความเรียนไปตรงประเด็นผู้อ่านเกิดความสับสนทางความคิด และที่สำคัญเรียงความจะต้องใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ อย่าใช้ภาษาพูดเป็นอันขาด เพราะจะทำให้งานเขียนขาดความน่าเชื่อถือ

ในการเขียนเรียงความไม่ให้ความสนุกนั้นก็เนื่องจากสาร รูปแบบการเขียนมีความน่าสนใจ น่าอ่านนั้น ผู้เขียนจำเป็นจะต้องมีความเข้าใจและรู้ที่ดีวิธีการใช้ถูกต้อง สำนวนสัมพันธ์ที่โวหารให้เหมาะสมกับเรื่องราวที่ผู้เขียนจะเขียน โดยโวหารที่ใช้ในที่นี้มี ๔ ลักษณะ คือ

๑. บรรยายโวหาร

บรรยายโวหาร คือ โวหารที่ชี้แจงเรื่อง หรือชี้บางเรื่องราวต่าง ๆ ตามคำดับเหตุการณ์ การเขียนบรรยายโวหารอยู่ความเขียนเรื่องนอกไม่ตรงมา รวมทั้ง กลวงถึงเสร็จสำคัญไม่ทำเป็นเพื่อมีพลความเกี่ยวตามเรื่องแต่งเสริม ในการเขียนทั่ว ๆ ไปมักใช้บรรยายโวหาร เพราะเหมาะในการให้ทราบถึงสาร เนื่องจากสำนวนบรรยายที่มุ่งสาร เขียนอย่างสั้น ๆ ได้ความหมายชัดเจน วิธีเขียนจะใช้ภาษาง่าย กลวิธีจัด เขียนให้ตรงเป้าหมาย รู้จักเลือกใช้ข้อแต่งที่ดี เลือกเรื่องสำคัญ ที่จะเขียนเพื่อแสดงคำดับเรื่องราว ไม่เขียนวกวน มีความหลายข้อเรียนเขียนเกี่ยวให้ชัดเจน การเขียนบรรยายโวหารมักใช้เป็นการเขียนเรียงความ นิทาน เรื่องสั้น ประวัติ สำนวน ตอนหนังสือ

ตัวอย่างการเขียนบรรยายโวหาร

๓๑

"....ทุกครั้งที่ท่านไปเมืองนอก หลวงวิลการที่บรูสุดาแม่ที่นำสนใจและดูความเปลี่ยนแปลงความคิดรวมน้ำของประวัติต่าง ๆ อยู่เสมอ และท่องจดหลับมาเสาไว้ที่ทิ้งของน่า เมื่อรวบบนและสอดเอียงตอด พร้อมทั้งของมากที่นำสนใจ ครั้งหนึ่งเคยซื้อมีชื่อความอยู่ที่ เป็นจึงตกประหลาด เพราะมันหลับตาและลืมตาได้ สวนขนเรามาแบบไม่น่าจับเครื่องสนใจมาก ขนและหรือของมาดูการมีชาติไว้ของไปที่ทำไว้มันหลับตาได้...."

จากเรื่อง "หลวงตา" ของ ดุจวลี สุดสงวน

๒. พรรณนาโวหาร

พรรณนาโวหาร คือ โวหารที่ใช้ข้อแต่งชี้บางเรื่องบรรยายสิ่งที่พบเห็นอย่างสดเอียด โดยใช้ทำนวนที่เพราะสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจและความสุขเพื่อ มีความรู้สึกและเห็นภาพตามไปพร้อมกับสำนวนบรรยาย วิธีการเขียนพรรณนาโวหารผู้เขียนต้องรู้จักใช้ข้อแต่งที่ประกอบมีวิธีความรู้สึกไปตามจินตนาการและสำคัญมากสาร การใช้ข้อแต่งในการบรรยายลักษณะจะใช้ข้อแต่งที่เสดงรูปธรรม เป็น นอกลักษณะ สิ่งใด รูปร่าง เสียง เพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจน หรือใช้ข้อแต่งทำให้เกิดความไพเราะ

ตัวอย่างการเขียนพรรณนาโวหาร

"....ผู้ใดเมื่อยู่ทางทุกข์ยากเป็นลำบาก เขาบุกทางเขาหาสิ่งสิ้นน้ำเป็นเย็น ท่อนบนของร่างกายแปลงเสียง ใจของจิตของเขาถูกทรมานใจยิ่งของน้ำมัน ที่ถึงยิ่งหลงทางอยู่เป็นทางทรมานสิ้นระยะสิ้นแสง และเกิดอีกครั้งถูกของมากมายมุดมลเสียทำนคืนเปลวไฟที่เสนเสียอยู่ของทรมาน และเป็นเงาวอบ เขาก็คิดใช้ของคิดคำนมากมายครั้งนี้เป็นมนุษย์ที่ต้องสู้ถูกเสียวลงท่องอยู่บนทรมานอย่างหลงทางมันสอนมีของของเขาก็ถูกที่ทางหลงคิด ท่อนแขนที่ถอน" กรนอดคิดไปมากนั้น เครื่องคิดน้อย จนแสงเป็นกลำนเนื้อเป็นของเนื้อของมากมายมากมันคิดคำที่ของมาก....."

จากเรื่อง "คลิ่นยุทธิศาสา" ของ หมาน บูรพา

"....เขาใช้เรือเป็นนั้นที่เป็น อาการเหนือของของ กลิ่นน้ำเป็นบนไปหยู่ำในเขาคิดไอคิดไปมนน้ำมนุษยการเขาคิ อย่างกับมีใครที่ทดแบ่งมากมาก เกือกกางเขาคิดไปมากมอดไปหยู่เป็น มหาศาลเสมอคิดเดินสวนขนบนบนไปมา มันไม่มีที่ทดสดไปอกสดแม้แต่น้อย เขามองดูมันอย่างเดียวของ ทำไมมันจึงของมุดคิดมั้น มันเหตุไม่ มันอยากให้มันเป็นคนจริง ๆ มันจะต้องคิดเป็นไปได้ เขาคิดหลายแบบ